

Autor: Will Franklin

Nejčerstvější memoárový román Boyda Rice je něčím víc než pouhým humorným souhrnem jeho příhod v pozici pracovníka s poplašnými systémy, již vykonával v průběhu 80. let v San Franciscu. Román poskytuje náhled na jeho formativní léta a do hloubky analyzuje temnou, misantropickou a “fašistickou” osobnost, již jsme si tolik oblíbili. “Twilight Man” má svým způsobem mnoho společného s čerstvým článkem Boydova letitého spolupracovníka Jima Goada, s názvem “The Day I Left the Left” (*Den, kdy jsem opustil levici*). Jak sám Rice říká, pro něho podobný krok “nebyl následkem jednotlivé události...Bylo v tom plno dalších věcí...Špína celé zeměkoule. Děvky na cracku a feťáci, pasáci a štětky. Každý den ty stejné sračky. Bezdomovci, tupci, lůza. Intelektuálové, jež jsou ještě o mnoho hloupější než pouliční retardi.”

Rice měl v sobě vždycky nemalou dávku **Travise Bicklea**, ačkoli on sám je mnohem inteligentnější. Rovněž se vždycky jevilo, že v sobě měl až příliš sebekontroly na to, aby vybuchoval tak, jako Travis, snad s výjimkou situace, již definoval ve své básni “Shit List”:

“Pokud někdy onemocním smrtelnou chorobou,
vyhlásím lovnou sezónu na své nepřátele,
dostanu je a přinutím je zaplatit za všechny podlé věci,
jež činí a hlásají...”

Aby bylo jasno, Rice se nikdy nepohyboval “na levici”, přičemž však na druhé straně nelze

říci, že by někdy opravdově stál „napravo.“ Je složitým umělcem, vyžívajícím se v obskurnostech a kontroverzích, a pochybuji, že bere vážně nejrůznější škatulky a označení. Jeho metaforické opuštění levice tudíž nemá podobu ukončení členství v Komunistické straně USA nebo Demokratické straně, nýbrž je jakýmsi probuzením do reality rezultujícím ve změnu hodnot a étosu. Slavná poznámka Winstona Churchilla praví, že kdo není liberálem ve dvaceti, nemá srdce, zatímco kdo není ve čtyřiceti konzervativcem, postrádá mozek. Vždycky jsem tuto jeho poznámku miloval, a to i v dobách, kdy jsem ji poprvé slyšel. Bylo mi tehdy něco přes dvacet a tíhnul jsem k levici, přesto jsem instinktivně cítil, že se zakládá na pravdě. Odpověď levičáků na toto tvrzení zní, že jakmile lidé nabydou byť malého majetku, stávají se lakomými a zkaženými, a přestávají se starat o druhé. V případě někoho, kdo jednoduše změní demokratické přesvědčení na republikánské, to může mít něco do sebe. Nicméně pravičácké zdůvodnění toho, proč s rostoucím věkem lidé více tíhnou právě k pravici, je hlubší a jednodušší. Jak stručně podotknul **Jonathan Bowden**: *“Přichází realita! Již nadále nemohou žít s těmito klamnými a nesmyslnými náhledy na lidský život.”* Jednoduše nelze trávit čas ve světě s reálnými lidmi a reálnými situacemi, a zároveň dále rozvíjet fantaskní teorie produkované levicí – pokud ovšem nejste doslova a do písmene slepí vůči realitě a neztělesňujete perverzně pokřiveného platónského filosofa, vidícího pouze ideje a nikoli svět.

Není možné, abyste trávili čas mezi chudinou a pracující třídou a doopravdy věřili, že jsou kvůli své chudobě počestnější než ostatní, nebo že se chystají povstat a rozdmýchat novou velkou proletářskou revoluci, zaměňivše rasové a sexuální předsudky za předsudky třídní, jež se u nich levicová propaganda snaží horlivě podnítit. Pokud strávíte nějaký čas s lidmi jiných ras a kultur, společně namačkání v jednom přeplněném městě, nebudete si následně myslet, že utopie má být multikulturní. Nemůžete být mužem či ženou a zároveň věřit, že není podstatné, jestli jste jedním nebo druhým z důvodu údajné zaměnitelnosti obého.

Náhledový posun od abstraktních teorií po zkušenostmi podložené závěry je perfektně ilustrován v 6. kapitole s názvem „Přežití nejsilnějších.“ Rice popisuje, že když začal pracovat jako „alarm agent“ (člověk, který v noci jezdí po ulicích a reaguje na houkání bezpečnostních alarmů), velmi soucítil s bezdomovci, jež považoval za oběti Reaganovy deinstitucionalizační politiky. Jeho spolupracovník Bill však zastával odlišné stanovisko.

Bill je pohrdavě označoval za „zmrdy“ a „lidskou špínu.“ ... *“Často jsem si o bezdomovcích musel klást tuto otázku: jak velkým sráčem musíte být, když se dostanete do situace, že nikdo pro vás nepohne ani prstem, natož aby vám nějak pomohl? Představuji si, že tito lidé musí být opravdu velcí kreténi, když se rozkmotřili i s tím posledním kamarádem nebo příbuzným, jehož měli. Vyčerpali všechny své možnosti a skončili sami na ulici.”*

Riceho slova svého kolegy docela šokovala, nicméně se ukázala být pravdivá. *„Samozřejmě, že existuje spousta výjimek a nejrůznějších důvodů pro pochopení těžkého osudu určitých bezdomovců. Když ovšem coby obyvatel velkoměsta narazím na bezdomovce, který mě (mnohdy bez skrupulí) požádá o drobné, vybaví se mi Billova slova. Pokud někdo vypadá jako šmejd, smrdí jako šmejd,...”*

Boydovo vyobrazení San Francisca 80. let má daleko k idyličnosti. Se zločinem se zde bylo

možno setkat na každém rohu, zvláště s přihlédnutím k tomu, že Boyd Rice pracoval jako „alarm agent“ na noční směně, tudíž se často ocital v jeho bezprostřední blízkosti. Ve své službě se však nepotýkal jenom s pokusy o vloupání, častokrát též byl svědkem, jak se dva muži snažili navzájem pobodat na schodišti, vedoucím k jeho bytu nebo jak pasák bije prostitutku pod jeho okny, jeho kamarádka byla navíc znásilněna černým útočníkem, jež se lstivě vloudil do jejího bytu na základě „antidiskriminační rétoriky.“ Když si Boyd Rice dopřával svou dávku kofeinu a cukru v obchůdku s koblihy, naskytl se mu pohled na zuřivě zvracejícího bezdomovce postávajícího před prodejnou. Takto vypadá peklo na zemi přímo uprostřed slunečného kalifornského ráje.

Když už jsme u toho pekla: Riceův dlouholetý přítel a učitel Anton LaVey, zakladatel Církve Satanovy, se na stránkách knihy několikrát objevuje v roli Starého muže, což byla jeho typická kamufláž. LaVey je však jen jednou z mnoha postav objevujících se v 29 kapitolách plných skečů, anekdot a vzpomínek, jež dohromady formují autorův osobní popis zániku západní civilizace.

Pokud by toto dílo bylo sepsáno někým jiným, zřejmě by se jednalo o velmi depresivní materiál nebo o práci prošpikovanou moralistickými frázemi. V podání Boyda Ricea, vezmeme-li si v potaz jeho ledovou odtažitost a smysl pro černý humor, se jedná opravdu o zábavné dílo, při jehož čtení jsem se nevyhnul výbuchům hlasitého smíchu. Rice vsutku tvrdí, že tato léta prožitá ve špinavém San Franciscu patřila k nejlepším obdobím jeho života, a to přesto (nebo právě proto), že zároveň patřila k jeho nejotřesnějším. Je živoucím příkladem člověka jedoucího na tygru modernity (jeden z jeho přátel o něm poznamenal, že má duši starověkého **válečníka-básníka**), z čehož viditelně vytěžil to nejlepší a užil si proklatě dobrých chvil na pozadí hořícího světa. Pokud Boyda Ricea někde potkáte, určitě ho pozvěte na drink.

Boyd Rice
Twilight Man
Heartworm Press, 2011

Recenze na knihu Boyda Rice vyšla původně na stránkách Counter-Currents Publishing.